

Sygn. akt IV U 942/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: protokolant sądowy Sylwia Wardzała

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 sierpnia 2015 roku nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 942/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 28 grudnia 2016 r.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2015 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił J. K. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

a jedynie 6 lat, 9 miesięcy i 13 dni takiej pracy. W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu jego zatrudnienia od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r.

w (...) w T. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Decyzję tę zaskarżył J. K., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury z uwagi na pracę w szczególnych warunkach od 1 września 1976 r. do

31 grudnia 1991 r. w (...). W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że w(...)pracował od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r. Początkowo był mechanikiem napraw pojazdów, zaś od września 1976 r. pracował jako operator walca przy rozkładaniu mas bitumicznych w brygadzie bitumicznej, po zdobyciu w sierpniu 1976 r. uprawnień do obsługi ciężkiego sprzętu. Odwołujący podał, że w ramach tego zatrudnienia pracę w szczególnych warunkach świadczył też na budowie eksportowej w Iraku, gdzie był operatorem walca. Jako rozścielacz mas bitumicznych pracował również w okresie późniejszym, tj. od 1 stycznia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, że za okres zatrudnienia od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r. w(...)w T. odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Poza tym, w charakterze operatora walca ubezpieczony nie pracował stale i w pełnym wymiarze godzin. Jak wynika ze świadectwa pracy wystawionego przez(...) w B., do dnia 31 grudnia 1991 r. odwołujący był zatrudniony jako mechanik napraw pojazdów samochodowych i sprzętu- operator sprzętu, zaś pracę maszynisty zespołu maszyn do rozcielenia mas bitumicznych wykonywał w okresie od 1 stycznia 1992 r. do 31 grudnia

1998 r., co znajduje potwierdzenie w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 lipca 2007 r., wystawionym przez (...) oraz na budowie eksportowej w Iraku od 19 lutego 1988 r. do 19 października 1988 r. Jak podał organ rentowy, o tym, że odwołujący nie pracował stale i w pełnym wymiarze godzin

w charakterze operatora walca świadczą treść protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku z dnia 28 lutego 1990 r. oraz zasady doświadczenia życiowego. W protokole podano, że ubezpieczony zatrudniony jest w (...) od 14 lat na stanowisku mechanika napraw pojazdów i sprzętu. Z doświadczenia życiowego wynika natomiast, że w okresach zimowych raczej nie wykonuje się prac związanych z układaniem mas bitumicznych przy budowie dróg, ponieważ tego typu prace nie są zasadniczo realizowane w sezonie zimowym. W piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2016 r. (k. 52 as) organ rentowy wskazał, że nie uznaje za pracę w szczególnych warunkach zatrudnienia odwołującego od 19 lutego 1988 r. do

19 października 1988 r. w (...) na budowie eksportowej w Iraku w charakterze operatora walca.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący J. K., urodzony (...) r., w dniu (...)r. osiągnął 60 lat życia.

W dniu 6 lipca 2015 r. ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o emeryturę.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udokumentował przed organem rentowym 26 lat, 1 miesiąc i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy

w szczególnych warunkach w wymiarze 6 lat, 9 miesięcy i 13 dni z tytułu zatrudnienia od 1 stycznia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) w B. jako operator sprzętu maszynisty zespołu maszyn do rozcielenia mas bitumicznych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 sierpnia 2015 r. (...) w T. odmówił J. K. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

We wniosku o emeryturę ubezpieczony wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 28 sierpnia 1976 r. odwołujący J. K. uzyskał uprawnienia maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych- walce drogowe do 18 ton w klasie trzeciej, zaś

w dniu 6 grudnia 1997 r. uprawnienia do obsługi zespołu maszyn do rozkładania mas bitumicznych do 50 m³ na godzinę w klasie trzeciej.

dowód:

- poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia uprawnień- k. 22 cz. II akt ZUS, k. 5 as,

Od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r. odwołujący był zatrudniony w (...)w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W tym czasie, od 19 lutego 1988 r. do 19 października 1988 r. pracował na budowie eksportowej w Iraku na stanowisku operatora walca.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 10.04.2003 r.- cz. I akt ZUS,
- dokumenty zgromadzone w aktach osobowych: umowa o pracę z dnia: 08.09.1975 r. i 01.09.1979 r., pismo pracodawcy o odwołaniu- k. 29, 35, 41 tych akt,
- protokół nr 1/1990 r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku z dnia 28 lutego 1990 r.- cz. I akt ZUS,
- statystyczna karta wypadku- cz. I akt ZUS,
- zaświadczenie o pracy na budowie eksportowej z dnia 13.10.1988 r.- cz. I akt ZUS,
- opinia- charakterystyka pracownika z dnia 13.10.1988 r.- cz. I akt ZUS,
- zeznania świadka R. N.- 00:52:36,

Do 1975 r. istniał (...) w B.. W 1975 r. nastąpiła reorganizacja i Zarząd został przyłączony do (...)w B.. Na czele (...) stał dyrektor. Dyrektorowi podlegali kierownicy obwodów i ich zastępcy. Obwody znajdowały się w: Z., P., B., W., T., N., D. i w T.. Baza sprzętu i transportu mieściła się

w B. przy ul. (...). W bazie tej znajdował się warsztat naprawczy. Oprócz tego, samochody ciężarowe i maszyny budowlane garażowały na placu. W W. było kierownictwo grupy robót z wytwórnią mas bitumicznych. Wytwórnia podlegała bezpośrednio pod kierownika (...). Obwód miał stałych pracowników w ilości od około 7 do około 10. Pracownicy ci zatrudnieni byli na stanowiskach robotników drogowych. W bazie znajdowały się walce drogowe, rozcielacze mas bitumicznych, koparki, spycharki i pompy. Mechanicy pracowali w warsztacie naprawczym. Zajmowali się także naprawą sprzętu ciężkiego. Jeżeli istniała konieczność poważniejszych remontów związanych z wymianą podzespołów, zdarzało się, że jeździli w teren celem dokonywania napraw. W niektórych okresach czasu pracowało nawet do 6 mechaników. Oprócz mechaników, w warsztatach pracę świadczył spawacz. Warsztat podlegał pod kierownika bazy sprzętu i transportu. Operatorzy byli potrzebni do zagęszczania podbudów i do wykonywania nawierzchni bitumicznych. Mechanicy warsztatu, którzy posiadali uprawnienia do obsługi sprzętu mogli w okresach niezdolności do pracy operatorów zastępować ich w czynnościach. W W. znajdowała się wytwórnia mas bitumicznych z pracownikami zatrudnionymi do układania nawierzchni z asfaltu i betonu. Do zagęszczania ułożonego asfaltu służyły 2 walce: ogumiony i gładki wibracyjny. Pozostałe walce służące do remontów były walcami statycznymi. Istniały 2 układy maszyn do układania nawierzchni dróg i zespół ludzi, którzy obsługiwali te maszyny. W skład zespołu wchodził operator rozcielacza, operator walca

i 2-3 osoby obsługi rozcielaczy, a ponadto majster bądź kierownik. Zespoły tego sprzętu nie mogły pracować, kiedy padał deszcz i w okresie zimowym. Zimą pracownicy fizyczni zajmowali się sypaniem piasku i soli. Do obowiązków operatora należało bieżące utrzymanie maszyny i remonty we własnym zakresie. W ramach bieżącego utrzymania maszyny, operator samodzielnie naprawiał węże do ręcznego sterowania. We własnym zakresie wymieniał także oleje.

Zajmował się ponadto tzw. oc, tj. obsługą codzienną maszyny. Operator ciężkiej maszyny prowadził dzienny raport dotyczący czasu pracy operatora, warunków pracy oraz czasu pracy maszyny.

dowód:

- częściowo zeznania świadka J. B.- 01:43:32-01:57:58, 02:03:23, 02:27:42,
- częściowo zeznania świadka L. N.- 00:16:42-00:24:38, 00:30:00, 00:36:43-00:40:00, 00:46:10,
- częściowo zeznania świadka E. U.- 01:38:38-01:41:27,
- częściowo zeznania świadka S. B.- 00:04:35-00:10:24,
- zeznania świadka R. N.- 00:11:50-00:15:55, 00:19:21, 01:25:26,
- częściowo zeznania odwołującego J. K.- 00:12:46,

W treści protokołu nr 1/1990 r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 28 lutego 1990 r. podano, że ubezpieczony zatrudniony jest w (...) od 14 lat na stanowisku mechanika napraw pojazdów i sprzętu. W rubryce dotyczącej zawodu wyuczonego podano: „mechanik”, zaś w rubryce dotyczącej zawodu wykonywanego: „mechanik napraw pojazdów i sprzętu”. Protokół podpisało trzech członków zespołu uczestniczących w ustalaniu okoliczności i przyczyn wypadku, w tym R. N.,

a następnie Dyrektor, który dokument ten zatwierdził. R. N. dokładnie opisał sposób wypełniania dokumentacji oraz sposób pozyskiwania wiedzy co do zawodu wykonywanego przez ubezpieczonego. Do protokołu dołączona została statystyczna karta wypadku. Również w tym dokumencie wskazano na mechanika jako zawód wykonywany przez ubezpieczonego. Pod treścią protokołu odwołujący złożył swój własnoręczny podpis.

dowód:

- protokół nr 1/1990 r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku z dnia 28 lutego 1990 r.- cz. I akt ZUS,
- zeznania świadka R. N.- 00:35:25,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Zeznania świadków J. B., L. N., E. U. i S. B. oraz słuchanego w charakterze strony J. K. Sąd uznał za wiarygodne w części. Nie dał bowiem wiary twierdzeniom świadków i ubezpieczonego, że ten ostatni począwszy od 1975 r. pracował w (...) w B. jako operator sprzętu. Zeznania w tej części pozostają w sprzeczności z treścią świadectwa pracy z dnia 10 kwietnia 2003 r., w którym wyraźnie podano, że w spornym okresie od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r. odwołujący był mechanikiem oraz dokumentacją pracowniczą ubezpieczonego w postaci umów o pracę z dnia: 8 września 1975 r. i 1 września 1979 r.,

z treści których wynika, że odwołującemu powierzono obowiązki mechanika samochodowego. Również w treści protokołu nr 1/1990 r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 28 lutego 1990 r. podano, że odwołujący zatrudniony jest

w (...) od 14 lat na stanowisku mechanika napraw pojazdów i sprzętu. Na zawód mechanika wskazano też w statystycznej karcie wypadku. To, że ubezpieczony był w (...) mechanikiem potwierdził ponadto świadek R. N., którego zeznania były wiarygodne w całości. W pozostałym zakresie zeznania świadków i odwołującego zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż były logiczne

i wzajemnie ze sobą korespondowały.

Sąd nie czynił ustaleń w oparciu o zeznania C. K., ponieważ nie posiadała ona informacji istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 poz. 748 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Rozstrzygnąć natomiast należało, czy legitymuje się on co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przed organem rentowym odwołujący udowodnił taki staż w wymiarze 6 lat, 9 miesięcy i 13 dni z tytułu zatrudnienia od 1 stycznia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...)w B. jako operator sprzętu maszynisty zespołu maszyn do rozcielenia mas bitumicznych, zgodnie z treścią świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 lipca 2007 r. Do wykazania 15 lat pracy w szczególnych warunkach zabrakło mu zatem 8 lat, 2 miesięcy i 17 dni.

Do stażu tego organ rentowy nie doliczył ubezpieczonemu okresu jego zatrudnienia od 8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r. w (...)w T., ponieważ za okres ten wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalenia, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał. W szczególności, wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem

art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. np. wyrok SA w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003).

W toku postępowania odwołujący zakwestionował ponadto treść świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 lipca 2007 r. z (...)w B. podnosząc, że pracę operator sprzętu maszynisty zespołu maszyn do rozcielenia mas bitumicznych wykonywał również przed dniem 1 stycznia 1992 r.

W związku z tym, że odwołujący zakwestionował treść tego świadectwa, Sąd przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe przesłuchując wszystkich zawnioskowanych świadków- weryfikując zasadność wydanego ubezpieczonemu dokumentu, w szczególności w kontekście zachowanej dokumentacji osobowej. Zachowane dokumenty potwierdzają prawidłowość wystawionego przez (...)

w B. świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Brak jest powodów, dla których pracodawca miałby potwierdzać, że we wcześniejszym okresie odwołujący wykonywał pracę operatora sprzętu maszynisty zespołu maszyn do rozcielenia mas bitumicznych. W szczególności, w ocenie Sądu, nie może być mowy o pomyłce w protokole powypadkowym, tak jak twierdzi odwołujący, a mianowicie, że wpisano mu w tym dokumencie błędnie, iż od 14 lat był mechanikiem tylko dlatego, że miał taki zawód wyuczony. Można by przyjąć to twierdzenie, gdyby w protokole

znajdowała się ogólna rubryka „zawód”, bez rozgraniczenia, czy chodzi o zawód wykonywany, czy też zawód wyuczony i tylko w jednym miejscu. W treści druku protokołu natomiast wyraźnie rozróżniono adnotacje o zawodzie wyuczonym włącznie ze specjalnością oraz o zawodzie wykonywanym. Osoba sporządzająca protokół musiała także sporządzić statystyczną kartę wypadku, w której również znalazła się rubryka dotycząca zawodu wykonywanego i stażu pracy na zajmowanym stanowisku w zakładzie pracy. Dodatkowo, zawód wykonywany należało oznaczyć za pomocą kodu (co było regulowane specjalnym rozporządzeniem). Świadek R. N., sporządzający protokół, dokładnie opisał sposób wypełniania dokumentacji oraz sposób pozyskiwania wiedzy co do zawodu wykonywanego. W tym zakresie posiłkował się danymi bezpośrednio z kodu oraz rozpytywał poszkodowanego

w trakcie przesłuchania po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Wszystkie te okoliczności świadczą o świadomym wypełnianiu protokołu i karty. Wykluczają one możliwość przyjęcia pomyłki. Odwołujący, który wówczas był poszkodowanym podpisał protokół, akceptując jego treść. Brak jest więc dowodów na świadome potwierdzenie nieprawdy w dokumencie celem wyłudzenia świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Treść protokołu w zakresie zawodu wykonywanego przez odwołującego od 14 lat (biorąc pod uwagę datę jego sporządzenia, tj. dzień 20 lutego 1990 r.) oznacza, że wskazano, iż od początku zatrudnienia, a mianowicie od 1975 r., odwołujący wykonywał zawód mechanika. Koresponduje to z treścią umową o pracę, w której ubezpieczonemu takie stanowisko powierzono oraz pismem pracodawcy, jakim zaproponowano mu z dniem

1 września 1991 r. odwołanie. W związku z utworzeniem (...), powstało stanowisko łączone mechanika napraw pojazdów i sprzętu oraz operatora. Takie stanowisko od stycznia 1992 r. zostało odwołującemu powierzone. Treść protokołu powypadkowego ponadto koresponduje z umową o pracę z dnia 8 września 1975 r., w której podano, że odwołującemu powierza się obowiązki mechanika samochodowego (k. 35 akt osobowych). Koreluje też z treścią umowy z dnia 1 września 1979 r. o szkolenie ucznia

w zakresie zawodu mechanika samochodowego- sprzętowego, zawartej na okres od 1 września 1979 r. do 30 czerwca 1981 r., w której wskazano, że J. K. pełni obowiązki mechanika samochodowego (k. 41 akt osobowych).

Przyjąć zatem należało, że te dwa dokumenty, tj. protokół powypadkowy i umowa, podpisane przez odwołującego, zawierały treść odpowiadającą rzeczywistemu stanowi rzeczy. Sam odwołujący ponadto w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych

i nieskładkowych, znajdującym się w aktach ZUS w części odnoszącej się do kapitału początkowego z dnia 10 kwietnia 2003 r., który własnoręcznie podpisał, wskazując okresy zatrudnienia, pracodawców, a także zajmowane stanowiska i zawód, odnośnie okresu od

8 września 1975 r. do 31 grudnia 1991 r., kiedy pracował w (...) Publicznych (...), podał jako rodzaj wykonywanej pracy: „mechanik”, zaś odnośnie okresu od

1 stycznia 1992 r. do nadal- „operator sprzętu”. Dlatego, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków i odwołującego w części dotyczącej ich twierdzeń, że już od 1975 r., czy od 1976 r. do 1991 r. ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki operatora sprzętu, ponieważ pozostają one w rażącej sprzeczności z treścią innych, wymienionych wyżej, dokumentów. W kontekście treści tych dokumentów, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 lipca 2007 r. (k. 24 cz. II akt ZUS), które potwierdza 15- letni okres zatrudnienia odwołującego w takim charakterze, ale od

1 stycznia 1992 r. do 1 lipca 2007 r., jest prawidłowe. W kontekście treści dokumentów, które zostały wyżej omówione, Sąd nie mógł dać wiary zeznaniom świadków i samego odwołującego, ale jedynie w części dotyczącej twierdzeń, że praca operatora wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin, realizowana była przez ubezpieczonego przed 1992 r. Takie twierdzenia zarówno świadków, jak i odwołującego pozostają w rażącej sprzeczności z treścią dokumentacji, co do której brak jest podstaw, by podważać jej wiarygodność.

Biorąc pod uwagę fakt, że postępowanie dowodowe, w szczególności zachowana dokumentacja osobowa, potwierdziła prawidłowość wydanego przez pracodawcę świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, nie ma podstaw do przyjęcia, że taką pracę, jak ta wymieniona w świadectwie odwołujący realizował stale i w pełnym wymiarze

godzin przed 1992 r. Z zeznań świadka R. N. wynika, że odwołujący posiadał uprawnienia do wykonywania pracy operatora sprzętu i zdarzało się, że w pełnych okresach czasu zastępował innych w pracy. Jednak, aby dana praca mogła zostać uznana za realizowaną w szczególnych warunkach, zgodnie z przepisami rozporządzenia, musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin obowiązującym na danym stanowisku. Jeżeli zatem w tym samym czasie odwołując wykonywał różne obowiązki, to jego pracy w zastępstwie innego operatora nie można uznać za pracę w szczególnych warunkach.

Wprawdzie z treści zaświadczenia o pracy na budowie eksportowej z dnia 13 października 1988 r. (cz. I akt ZUS) i opinii- charakterystyki pracownika z tego samego dnia (cz. I akt ZUS) wynika, że od 19 lutego 1988 r. do 19 października 1988 r. odwołujący pracował na budowie eksportowej w Iraku na stanowisku operatora walca, co potwierdził w swoich zeznaniach świadek R. N., ale jest to okres zbyt krótki, wynoszący zaledwie 8 miesięcy, aby można było przyznać ubezpieczonemu emeryturę w obniżonym wieku.

Z uwagi na to, że odwołujący nie udowodnił 15- letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jego odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 21 sierpnia 2015 r. należało oddalić na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.